

РЕШЕНИЕ

№ 1305

гр. София, 23.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 80 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДИМИТЪР Г. ЦОНЧЕВ**

при участието на секретаря **ДЕСИСЛАВА ПЛ. КАРАГЪЗОВА**
като разгледа докладваното от **ДИМИТЪР Г. ЦОНЧЕВ** Гражданско дело № 20221110137655 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 318 и сл. ГПК.

Образувано насрещни иски, предявени от П. К. М. и Р. Г. М. за прекратяване на сключения между страните граждански брак поради дълбоко и непоправимо разстройство на брака с правно основание чл. 49, ал. 1 от СК, съединен с иск с правно основание чл. 59, ал. 2 СК.

П. М. е предявил против Р. Г. М. и иски с правно основание чл. чл. 53 от СК тя да възстанови предбрачното си фамилно име и чл. 56, ал. 1 СК за предоставяне на семейното жилище.

Ищецът твърди, че страните са съпрузи и от брака си имат едно непълнолетно дете, което живее при ответницата и за което последната полага непосредствени грижи. Посочва, че от 2016 г. са се установили и трайно пребивават на територията на Австрия, където са живели заедно до пролетта на 2020г. Твърди, че с ответницата са в продължителна фактическа раздяла отпреди предявяване на исковата молба, като между тях липсвала физическа и емоционална близост и било налице отчуждение. Прави искане бракът между страните да бъде прекратен, без съдът да се произнася по вината, да му бъде определен режим на лични отношения с дъщеря му, подходящ размер на издръжка, която да ѝ заплаща, да му бъде предоставено

ползването на семейното жилище и ответницата да възстанови предбрачното си фамилно име.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба, както от назначения й особен представител, така и от процесуалния представител, който впоследствие е упълномощила лично. Ответницата не възразява бракът да бъде прекратен, без съдът да се произнася по въпроса за вина за дълбоко и непоправимо разстройство на брака. Предявява насрещни претенция с правно основание 49, ал. 1 от СК. Заявява готовност за сключването на споразумение по реда на чл. 49, ал. 4 от СК. Прави искане да продължи да носи брачното си фамилно име след развода.

По делото е постъпил отговор на насрещната искова молба, в който ответникът по насрещния иск поддържа исканията си, обективирани в исковата молба, бракът между страните да бъде прекратен, искането за предоставяне ползването на семейното жилище и за родителски права, местоживеене, режим на лични контакти и издръжка на непълнолетното дете от брака.

След съвкупна преценка на доводите на страните, на събраните по делото доказателства и на разпоредбите на закона, Софийски районен съд, намира за установено следното:

По иска с правно основание чл. 49, ал. 1 СК:

На първо място, българският съд е компетентен да разгледа предявените искове с оглед разпоредбата на чл. 3, б. „а“, т. v на Регламент (ЕС) 2019/1111 на Съвета от 25 юни 2019 години относно компетентността, признаването и изпълнението на решения по брачни въпроси и въпроси, свързани с родителската отговорност, и относно международното отвличане на деца (Регламент (ЕС) 2019/1111).

С конститутивния иск по чл. 49, ал. 1 СК съпругът упражнява своето лично преобразуващо субективно право да иска прекратяване на брака по съдебен ред на основания, възникнали след сключването му. Правото възниква при дълбоко и непоправимо разстройство на брака. Дълбокото и непоправимо разстройство на брака е такова състояние на брачната връзка, при което напълно липсват нормални отношения между съпрузите, разбирателство, взаимност. Брачната връзка съществува формално, тя е изпразнена от съдържанието, очаквано от закона и добрите нрави. Налице е

пълно отрицание на нормалното състояние на брачното правоотношение (ППВС № 1/1957 г., № 10/1971 г. и др.).

Не е спорно и от показанията на свидетеля Бозаджиев, представения трудов договор, потвърждение за посещение на училище и потвърждение за регистрация се установява непротиворечиво, че страните са във фактическа раздяла от 2020 г. Съпругът живее в гр. София, а съпругата, заедно с детето Симона М. пребивават трайно на територията на Република Австрия в гр. Виена, където първата работи, а втората е ученик към момента на приключване на устните състезания.

При установените факти по делото, съдът, намира брачната връзка за невъзвратимо изпразнена от предписваното ѝ от закона и добрите нрави съдържание, поради което, като формална и ненужна, тя следва да се прекрати.

Относно искането за предоставяне на родителски права, местоживеене, упражняване на лични отношения между родители и дете и издръжка на основание чл. 59, ал. 2 СК:

На основание чл. 10, б. т. (i) и (ii) на Регламент (ЕС) 2019/1111 на Съвета от 25 юни 2019 години относно компетентността, признаването и изпълнението на решения по брачни въпроси и въпроси, свързани с родителската отговорност, и относно международното отвличане на деца (Регламент (ЕС) 2019/1111) съдът счита, че българският съд е компетентен да разгледа иска с правно основание чл. 59, ал. 2 СК.

Доколкото на 14.12.2023 г. детето Симона П.ова М. е навършила пълнолетие, производството по насрещните иски в частта относно за предоставяне на родителски права, местоживеене, упражняване на лични отношения между родители и дете подлежи на прекратяване на основание чл. 130 ГПК поради липса на правен интерес, като съдът дължи произнасяне по претенцията за издръжка за периода от предявяване на исковата молба 12.07.2022 г. до 13.12.2023 г. (денят преди навършване на пълнолетие).

Съгласно чл. 59, ал. 2 СК, когато родителите не живеят заедно, те могат да постигнат съгласие относно местоживеенето на децата, упражняването на родителските права, личните отношения с тях и издръжката им. Ако родителите не постигнат споразумение, спорът се решава от районния съд по настоящия адрес на децата, който се произнася относно местоживеенето им,

упражняването на родителските права, личните отношения с децата и издръжката им.

Съгласно чл. 142, ал. 1 СК, конкретният размер на издръжката във всеки отделен случай следва да се определя не само въз основа на нуждите на лицето, което има право на такава, но и съобразно възможностите на лицето, което я дължи. Това означава, че следва да се търси разумният и обективно възможен баланс между нужди и възможности, като се отчитат характерните за всеки конкретен случай релевантни обстоятелства. Насоки за преценка на последните са дадени в т. 4 и 5 ППВС № 5 от 16.11.1970 г.

Ищецът признава в отговора на насрещния иск и съдебно заседание, че има възможност да заплаща издръжка на детето на страните в размер от 400 лева. Не се установяват специални потребности на детето и като се имат предвид обичайните потребности на дете на тази възраст, съдът приема, че сумата от 400 лв. месечно е достатъчна да задоволи нейните потребности за процесния период, като отчита непосредствените грижи, които майката също е осигурила. За процесния период от 520 дни дължимият размер на издръжката е общо 6 838,36 лв.

Съгласно т. 7 от ППВС № 5/1970 г., при развод или съгласно с арг. от чл. 47, ал. 3 КРБ и при раздяла на родителите, създали дете без брак съдът е длъжен служебно да се произнесе за издръжката на детето, дори ако няма предявен иск за издръжка. В случаите на служебно присъждане на издръжка следва да се присъждат и лихви, независимо от това, дали има или няма искане, тъй като в случая и лихвата се подчинява на същото служебно начало, както и главницата. Ето защо, съдът е длъжен да осъди ответника, който дължи издръжка, да плаща и законна лихва за забава върху просрочените месечни задължения за издръжка, считано от 04.05.2022 г.

На основание чл. 242, ал. 1 ГПК следва да бъде постановено предварително изпълнение на решението в частта за издръжката.

По иска с правно основание чл. 56, ал. 1 СК:

По правната си същност производството по претенцията за предоставяне ползването на семейното жилище не е исково, а спорна съдебна администрация. След въвеждането му като предмет на делото от страните съдът дължи произнасяне.

Претенция на основание чл. 56, ал. 1 СК за предоставяне за ползване на семейното жилище има единствено от страна на ищеца. По делото безспорно се установи, че семейното жилище, находящо се в гр. София, ж.к. „Зона Б-5“, бл. 10, вх. А, ет. 10, ап. 37, се ползва и стопанисва от ищеца. Жилището е освободено от ответницата, като последната не е заявила претенция за ползването му и не оспорва искането на ищца. Няма данни ищецът да има друго жилище. От това може да се направи, че има жилищна нужда. Ето защо съдът, като взе предвид гореизложеното, счита претенцията за предоставяне ползването на семейното жилище на ищеца за основателна, поради което искът следва да бъде уважен, като ползването на семейното жилище след прекратяване на брака бъде предоставено на ищеца П. К. М. на основание чл.56, ал. 1, изр. 1 СК.

По иска с правно основание чл. 53 СК:

Правото на име е абсолютно субективно право на всяко физическо лице. Веднъж получено по законния ред, името на физическото лице се ползва със стабилитет – то може да бъде променяно само по реда и на основанията, предвидени в закона. Законът позволява при сключването на брака всеки от встъпващите в брак да запази своето фамилно име, да приеме фамилното име на другия съпруг, да добави фамилното име на съпруга си към своето, както и да приеме или добави името на другия съпруг, с което той е известен в обществото. При прекратяване на брака с развод законът позволява на съпруга, променил своето фамилно име, да възстанови предбрачното си фамилно име – чл. 53 СК. Само от волята на този съпруг зависи дали ще възстанови предбрачното си фамилно име, или ще запази фамилното име, което е израз на законова закрила на абсолютното субективно право на всяко физическо лице на име.

В процесния случай ищецът не е процесуално легитимиран да предяви иск по чл. 53 СК и по този начин да предизвика промяна в правната сфера на съпругата си, като промени фамилното ѝ име, тъй като той няма качеството на лице, променило своето име. С оглед на това на основание чл. 130 ГПК исковата молба в тази част следва да бъде върната и производството по делото прекратено.

По разноските:

С оглед изхода на делото относно вината на основание чл. 329, ал. 1, изр.

2 ГПК, разносните по делото остават за всяка от страните така, както ги е направила. Държавната такса при решаване на делото по иска за развод в размер на 40,00 лв. следва да се възложи на двете страни поравно, а ответникът следва да заплати държавна такса върху определената издръжка в размер на 273,53 лв. на основание чл. 78, ал. 6 вр. чл. 69, ал. 1, т. 7 ГПК (изчислена върху период от 520 дни).

150 лв. от внесения депозит за особен представител подлежи на връщане на ищеца, а 450 лв. от него следва да бъдат изплатени на особения представител за изготвения отговор на искова молба на основание чл. 47, ал. 6 in fine ГПК вр. чл. 9, ал. 1 вр. чл. 7, ал. 1, т. 2 Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА С РАЗВОД БРАКА , сключен на 16.12.2001 г. в София, за което е съставен акт за граждански брак № 664/16.12.2001 г. на Столична община, район „Средец“, между **П. К. М.**, ЕГН ***** и **Р. Г. М.**, ЕГН ***** **к а т о ДЪЛБОКО И НЕПОПРАВИМО РАЗСТРОЕН**, на основание чл. 49, ал. 1 СК.

ОСЪЖДА П. К. М., ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ СИМОНА П.ОВА М.**, ЕГН ***** сумата **6 838,36 лв.**, представляваща месечна издръжка на непълнолетната му дъщеря за периода 12.07.2022 г. до 13.12.2023 г., ведно със законната лихва за забава върху просрочените месечни задължения за издръжка, считано от 12.07.2022 г. на основание чл. 59, ал. СК.

ПРЕДОСТАВЯ на **П. К. М.**, ЕГН ***** ползването на семейното жилище, находящо се гр. София, ж.к. „Зона Б-5“, бл. 10, вх. А, ет. 10, ап. 37 на основание чл. 56, ал. 1 СК.

ВРЪЩА исковата молба, депозирана от **П. К. М.**, ЕГН ***** против **Р. Г. М.**, ЕГН ***** в частта относно искането за предоставяне на родителски права, местоживееене, упражняване на лични отношения между родители и детето Симона П.ова М., ЕГН ***** с правно основание чл. 59, ал. 2 СК и **ПРЕКРАТЯВА** производството по делото в тази част на основание чл. 130 ГПК.

ВРЪЩА насрещната искова молба, депозирана от **Р. Г. М., ЕГН ******* против **П. К. М., ЕГН *******, в частта относно искането за предоставяне на родителски права, местоживееене, упражняване на лични отношения между родители и детето Симона П.ова М., ЕГН ***** с правно основание чл. 59, ал. 2 СК и **ПРЕКРАТЯВА** производството по делото в тази част на основание чл. 130 ГПК.

ВРЪЩА исковата молба, депозирана от **П. К. М., ЕГН ******* против **Р. Г. М., ЕГН *******, в частта относно иска с правно основание чл. 53 СК след прекратяване на брака **Р. Г. М.** да носи предбрачното си фамилно име – Климентова и **ПРЕКРАТЯВА** производството по делото в тази част на основание чл. 130 ГПК.

ДОПУСКА на основание чл. 242, ал. 1 ГПК предварително изпълнение на решението в частта за издръжката на детето.

ОСЪЖДА Р. Г. М., ЕГН ***** ДА ЗАПЛАТИ по сметка на Софийски районен съд сумата от **20 лв.**-държавна такса при решаване на делото по иска за развод.

ОСЪЖДА П. К. М., ЕГН ***** ДА ЗАПЛАТИ по сметка на Софийски районен съд сумата **293,53 лв.** – разноски в производството.

ДА СЕ ИЗПЛАТИ на особения представител адв. В. Й. сумата от **450 лв.** от внесения от П. К. М., ЕГН ***** депозит.

ДА СЕ ВЪЗСТАНОВИ, след посочване на банкова сметка или друг начин на възстановяване, на П. К. М., ЕГН ***** на сумата от 150 лв., представляваща разлика от 450 лв. до 600 лв. от внесения депозит за особен представител.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____